

Jørgensen: Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger til et Par af de ærede Talere, der have været saa venlige at henvende sig til mig. Naatte jeg først sige lige overfor det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), at det gjør mig selvsølgelig ondt, at han ikke har syntet om mine Bemærkninger, da jeg syntes saa godt om det ærede Medlems Bemærkninger idag. Naar jeg talte om Sagkundskab overfor det ærede Medlem, vil han dog vist erkjende, at han selv, jeg kan nok sige, hød sig til her som en Mand, der havde gjort visse Erfaringer henhørende til den foreliggende Sag og udtalte sig i Kraft af dem, og det er jo det, vi her i Almindelighed forstaa ved Sagkundskab. Naar det ærede Medlem taler saameget mod den officielle Sagkundskab og fandt den saa affyelig, som han udtalte sig (Stemmer: Skræffelig) — naa, maaste var det skræffelig, ialtfald var det et stærkt Udtryk for, at han ikke syntes om den — saa rammer det ikke mig eller mine Meningsfæller; det vil det ærede Medlem forstaa, at han kan sige til Ministeren, men ikke til os. Vi staa her ganske frit, og naar vi have en Sagkundskab, saa er det aldeles tilfældigt. Ligesom det er tilfældigt, at det ærede Medlem engang kan være sagkyndig, saaledes er det ogsaa undertiden tilfældigt, at jeg er det. Altsaa er der ikke her Tale om officiel Sagkundskab, men kun om en Erfaring, man f. Ex. har erhvervet sig ved at have været nogle Gange i et Fyrtaarn. Saaledes kan det ogsaa — for at gaa til et andet Tilfælde — hende i Landbruget, at man kan have en vis Erfaring i en eller anden Henseende der. Udtrykket „officielt“ rammer ikke mig. Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem ikke kunde lide, hvad jeg sagde, det var dog virkelig saa overordentligt godt ment. — Overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) maa jeg dog gjøre en bestemt Indsigelse. Det ærede Medlem har virkelig ikke Lov til at sige om mig, at det ikke er min alvorlige Mening, jeg har fremsat i Betænkningen. Det er ikke Noget, man kan tillade sig at sige. Jeg hævder, at det er min alvorlige Mening, at det efter min Mening er det Unnseligste, at denne Lov kunde gaa, som den er, og at den gennemgaaende ubetydelige Forhøielse, der er foreslaaet, er billig og velbegrundet. Det ærede Medlem veed meget godt — jeg har jo kaldt paa ham, og jeg beklager oprigtig, at han ikke iaar har været i Lønningsudvalget, thi han er dog et Menneffe, man kunde forhandle med — det ærede Medlem veed meget godt, at ifjor bleve han og jeg enige, jeg kan sige fremfor Andre, og han maa jo erindre, at skulle vi have et Resultat frem, saa maa man, naar den ene Part gaar nedenunder, og den anden ovenpaa, se at mødes, og saa er det givet, at man maa give Afkald paa at faae sin inderste Overbevisning sat igjennem. Det er netop det Beslægtelige ved

at sidde her, at man ofte maa give Afkald derpaa; men det er man nødt til, og saa vil jeg i dette Tilfælde som i saa mange andre gaa ind paa Noget, naar jeg tror, at det paa nogen Maade kan blive modtaget, og at vedkommende Stat, for hvilken Lønningsloven gives, paa nogen Maade kan være tjent dermed, eller, med andre Ord, naar jeg kan se, at der derved vindes et eller andet Fremskridt eller Gode fremfor hvad der er; men da jeg ser, at der her kun er Spørgsmaal om Forværelse, saa veed jeg ikke, hvorfor jeg skulde gaa ind derpaa og gaa bort fra mit principale Standpunkt, som er det, at kunne vi faae Ministerens Lov, saa vil det være det Bedste, vi kunne faae. Overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Søgsbro) fastholder jeg, hvad jeg sagde, at det ærede Medlem staaer ikke paa Standpunktet af 1875. Nu mente det ærede Medlem, at vi eller jeg kunde ikke sige, at vi holdt Standpunktet af 1875, naar vi samtidig sagde, at vi gif op over det, men det har jeg heller ikke sagt; jeg har kun sagt, at vi betragte det Forslag, her stilles, i Forhold til Standpunktet af 1875, og jeg har sagt, at det ærede Medlem har ikke i sine Forslag stillet sig paa dette Standpunkt, saaledes som han dog har fastholdt. Nu sagde det ærede Medlem jo dog selv, at man stod paa Standpunktet 1875, naar man i det Besentlige stod derpaa, om man ogsaa paa nogle Punkter gif under det. Han erkjendte altsaa, at han er gaaet under dette Standpunkt. Det kalder nu jeg ikke at fastholde Standpunktet klart. Jeg har ikke sagt, at vi bestemte stode paa det Standpunkt; men jeg har sagt, at de Herrer's Standpunkt var ikke det gamle, saaledes som det ærede Medlem paaftod, og naar han nu erkjender, at han i nogle Punkter er gaaet under det, saa er hans første Paastand kun Sandhed med Modifikation. Naar de Herrer sige, at de stode paa Standpunktet fra 1875, idet de dog samtidig indrømme de nævnte Forandringer foretagne fra deres Side, saa kan jeg netop være tjent med denne Udtalelse, thi det er netop det, jeg har tilladt mig at hævde for deres Vedkommende. Jeg ønsker ikke at komme ind paa en udsærlig Debat med Hensyn til, hvad der er det ærede Medlems individuelle Standpunkt, og Lovgivningsmagtens og Folkethingets Standpunkt til Lønningslovene ved tidligere Leiligheder. Jeg skal kun sige, at det, jeg har sagt, har jeg udtalt med Hensyn til Vedtagelsen af bestemte Lønningslove eller Lønningsbevillinger, og da har jeg, naar jeg har villet angive, hvad der var Rigsdagens eller Folkethingets Standpunkt, henvist til politisk tagne Beslutninger, og saa er jeg berettiget til at sige, at det er Udtryk for, hvad der har været Lovgivningsmagtens Mening; om saa det ærede Medlem i et eller andet Tilfælde har havt en anden Opfattelse, er sin Sag, og naar det ærede Medlem kun har en individuel